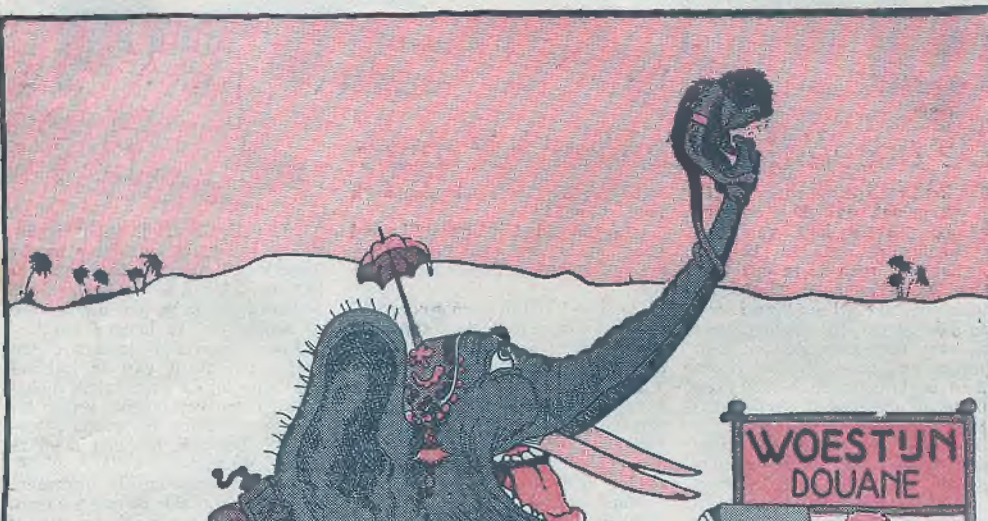
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

27 AUGUSTUS 1936

HOE PIETJE DENKT, DAT HET ER BIJ DE DOUANE AAN DE WOESTIJNGRENS TOEGAAT

Tuiniertjes

De tweelingen hebben het druk

JE kent toch de tweelingen wel? Ik geloof, dat ik je onlangs nog verteld heb van een avontuur, dat ze beleefd hebben, toen ze in een tent gingen kampeeren en bij toeval ontdekten, dat er thuis brand was.

In ieder geval, dit verhaal gaat dan weer eens over Leo en Lea, broertje en zusje, beiden even oud en dus tweelingen, beiden even ondeugend en beiden even goedhartige kinderen.

Ze hadden er allebei weer hun eerste schoolweek na de zomervacantie op zitten en kwamen 's Zaterdagsmiddags welgemoed naar huis met het vooruitzicht van een prettigen vrijen middag en een heerlijk rustigen Zondag.

Na den koffiemaaltijd zei moeder tot haar kinders:

„Het was zoo aardig van jullie, dat je beiden vroeg uit school bent thuis gekomen! Daarom mogen jullie samen in den tuin gaan en dien wat in orde brengen voor den Zondag. Dan ga ik even de deur uit, om wat inkoopen te doen!"

Lea zag Leo eens even aan en fluisterde hem toe: „Wat een heerlijke middag belooft dat te worden!""

De kinderen gingen naar den tuin, beiden blij, dat ze de paden konden gaan aanharken, onkruid wieden, gras knippen en wat al niet meer. Want er valt heel wat arbeid te verrichten, wanneer je een tuin goed onderhouden wilt.

„Vader heeft gezegd, dat we wieden moesten, omdat er zooveel onkruid staat, en moeder zich bij 't wieden te veel bukken moet," sprak Leo. „Daar wordt ze moe van."

„Ik ook!" antwoordde Lea snibbig. „Wieden is ook geen werk voor dames!"

„Ja, dat is het juist wel!" vond Leo. „Maar den tuin besproeien, zie, dat is veel te zwaar werk voor jou!"

„O, Leo! Wil je gaan spuiten?" vroeg zijn zusje met iets afkeurends in haar stem, want ze wist, dat ze niet met water mochten knoeien.

Terwijl Lea op handen en knieën begon te wieden, sleepte Leo de tuinslang uit het schuurtje en schroefde die aan de waterleidingkraan vast. Toen was het zaakje in orde.

Maar opeens gaf Lea een gil, want haar broertje had een flinken plas water in haar richting gespoten, zoodat haar beenen heelemaal nat werden.

„Kom, dat is nou heusch niets om zoo van te schrikken!" vond Leo. „Ga maar even naar binnen en trek een paar droge kousjes aan! Ik kon er heusch niets aan doen. . . ."

„Miauw!" klonk het nu opeens op klagenden en verbaasden toon. De zwarte poes in buurmans tuin had een fikschen straal water over zich heen gekregen en sprong blazend van woede over de schutting, om zich tusschen de seringenstruiken te verbergen.

Leo schudde van 't lachen, maar toen klonk er een dreigende stem:

„Wil je wel eens onmiddellijk ophouden met dat geflodder met water, ondeugende bengel?"

En nu zag Leo, hoe buurman rood van kwaadheid zijn gezicht en rechtermouw met een zakdoek stond af te drogen, daar waar het water uit de tuinslang hem getroffen had.

„Je vader heeft je toch gezegd, dat je nooit de tuinslang moogt aanraken," voegde buurman er aan toe. „Als ik hem vertel, wat je gedaan hebt, krijg je een pak voor je broek, dat je heugen zal!"

Daar stond Leo toch wel een beetje beteuterd van te kijken! Snel ging hij de waterkraan dichtdraaien en vervolgens vroeg hij buurman netjes om excuus, terwijl hij beloofde het niet meer te zullen doen.

„Goed," antwoordde buurman. „Dezen keer zal ik nog zwijgen. Maar denk er om, dat het niet weer gebeurt en dat je geen andere onaardigheden uithaalt, want anders spreek ik er met je vader over!"

„Zie je nu wel!" fluisterde Lea haar broertje toe. „Had mij nu maar liever geholpen met wieden!"

Om te bewijzen, dat hij toch ook wel iets nuttigs kon doen, nam Leo nu de hark ter hand en begon de paden aan te harken. Wel vijf minuten lang werkten de kinderen toen verbazend vlijtig en misschien zouden ze het nog langer gedaan hebben, als ze niet iets gehoord hadden, dat hen plotseling deed opspringen en naar 't tuinhek hollen, om te zien wat er voorviel.

Ja, het circus was in het dorp aangekomen en het heele circuspersoneel trok in een feestelijken optocht door de straten. Geen wonder, dat de geheele dorpsjeugd verheugd met den optocht meeliep, om met bewondering naar de mooi gekleede circusartiesten, de clowns en al die vele andere wonderen te kijken.

Natuurlijk konden Lea en Leo

de verleiding niet weerstaan — ze vergaten hun tuinarbeid, Lea's natte kousen, ja, ze vergaten zelfs het tuinhek achter zich te sluiten — weg renden ze, den optocht achterna.

De tweelingen liepen eerst een eind weegs mee, maar toen viel het Lea opeens in, dat ze alles veel beter zouden kunnen zien, wanneer ze boven in den lindenboom van hun eigen tuin zaten.

Die lindenboom was steeds het geliefkoosde toevluchtsoord van de tweelingen. Daar konden zij zich in het groen verstoppen en vandaar ver, ver in het rond om zich heen zien, zelfs tot de gemeenteweide, waar nu de reuzentent van het circus opgebouwd werd.

De tweelingen haastten zich dus terug naar den tuin en klommen snel in den lindenboom; zoo druk hadden ze het, dat ze zelfs niet bemerkten, hoe vader, die inmiddels thuisgekomen was, met misnoegen naar de wanorde in den tuin stond te kijken.

„Dat is toch erg!" bromde vader. „Daar ligt het uitgetrokken onkruid ligt overal verspreid — en waar zijn de kinderen nu toch?"

De tak brak en beide kinderen vielen in het gras voor vaders voeten.

Vader was vermoeid en dus ging hij in een gemakkelijken tuinstoel onder den lindenboom zitten, stopte zijn pijp en begon te rooken.

„Zie eens!" fluisterde Lea haar broertje in. „Daar zit vader. Wat moeten we nu doen?"

„Zitten blijven en wachten! Wanneer moeder thuis komt, gaat vader wel naar binnen, en dan maken we vlug, dat we op den grond komen, om alles in orde te brengen!" antwoordde Leo.

Maar geduld bezaten de tweelingen nu eenmaal niet in groote mate, zoodat de kinderen al spoedig het gevoel kregen, als zaten ze reeds uren lang boven in den boom. En wat waren die boomtakken toch hard en ongemakkelijk om op te zitten!

Lea wilde verzitten gaan, maar Leo fluisterde toen onmiddellijk:

„Zit toch stil, anders val je nog."

„Ja, maar ik houd het niet meer uit!" zuchtte Lea en ze schoof iets verderop.

Toen gebeurde het — de tak brak en beide kinderen vielen naar beneden voor vaders voeten!

De tweelingen hadden zich wel een beetje bezeerd, maar gelukkig bleek de valpartij nogal goed afgeloopen te zijn.

Moeder, die juist weer thuisgekomen was, plakte snel een paar pleisters op hun schrammen en toen moesten de kinderen alles vertellen, wat ze dien middag uitgevoerd hadden.

„Maar we willen graag den tuin nu verder in orde maken!" zeiden ze tot besluit.

„Ja, zoolang jullie je werk niet keurig netjes afgemaakt hebt, moog je morgen niet mee naar het bosch, om daar te pick-nicken!" sprak vader.

De rest van den middag hadden de tweelingen het toen onmogelijk druk, maar den volgenden dag gingen ze toch mee het uitstapje maken, zoodat alles ten slotte weer in orde gekomen was.

VAARWEL, TEDDIE EN LIESJE

IN dit nummer eindigt het verhaal van de avonturen van Teddie, het beestje, en Liesje, de pop, en we nemen dus afscheid van deze goede bekenden, waarmee we zoo vertrouwd zijn geraakt. Maar treuren doen we niet om dat afscheid! Het is immers best mogelijk, dat we hen weer eens ontmoeten, die beide aardige kameraadjes!

WELKOM, KOEN! WELKOM, KAT!

NOG voor we den tijd krijgen, om over het vertrek van het tweetal uit Poppenland het hoofd te laten hangen, moeten we weer twee nieuwe vrienden gaan begroeten, twee nieuwe kameraadjes, waarmee we nog veel spannende avonturen zullen gaan beleven.

Wie die twee vrienden zijn?

Een jongen, die Koen heet, en een.... kat! Ja, daar kijk je van op, hè? Een jongen en een kat!

Nu, Sjors garandeert je, dat het avonturenverhaal van Koen en zijn kat, dat in het volgende nummer begint, minstens even mooi, spannend en grappig zal zijn als dat van Teddie en Liesje. En Sjors, die nooit veel belooft, maar steeds zooveel geeft, heeft nog nooit zijn woord gebroken.

De volgende week zul je dus je nieuwe vrienden kunnen begroeten met een hartelijk: „Welkom, Koen! Welkom, kat!"

TEDDIE IN POPPENLAND

"IK BEN UITGEREDEN, OM TE ZIEN
OF IK JULLIE NIET HELPEN KON!"
ZEI DE CHAUFFEUR. "WIL JE NIET
MEERIJDEN? JE MOET WEL ERG
VERMOEID ZIJN."

"KIJK 'NS! DAT IS NOG EENS EEN
PRACHTIGE AUTO!" RIEP TEDDIE UIT,
TERWIJL HIJ EENS STEVIG IN DE
BANDEN KNEEP. "JA, DIE BANDEN
ZIJN IN ORDE." ZEI DE CHAUFFEUR.

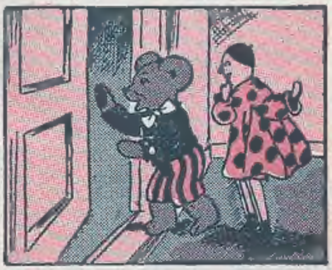
TOEN REDEN ZE WEG EN, NADAT
AL SPOEDIG DE ZON WAS OPGEKO
MEN, RAASDEN ZE OVER 'N BOSCH
WEG. EINDELIJK ZAGEN ZE IN DE
VERTE 'T HUIS VAN MIESJE.

SNEL DANKTEN ZE DEN CHAUF-
FEUR VOOR ZIJN HULP, ZEIDEN
HEM VAARWEL EN RENDEN TOEN
ZOO SNEL ZE MAAR KONDEN DWARS
DOOR DE VELDEN NAAR 'T LANDHUISJE.

"DE DEUR IS NIET OP SLOT, ZOODAT WE
STILLETJES NAAR BINNEN SLUIPEN
KUNNEN, ZONDER DAT IEMAND ONS
ZIET," ZEI TEDDIE. "WAT ZAL MIESJE
BLIJ ZIJN, ALS ZE WAKKER WORDT."

"NU MAAR HEEL ZACHTJES LOOPEN,"
FLUISTERDE TEDDIE, TERWIJL ZE
NAAR BOVEN SLOPEN. "HIER IS
MIESJE'S SLAAPKAMERTJE." POP LIES-
JE LIEP HEM OP HAAR TEENEN NA.

MIESJE LAG NOG RUSTIG IN HAAR
BEDJE TE SLAPEN. ZE HAD JUIST GE-
DROOMD, DAT HAAR BEIDE VRIEND-
JES IN HET RIJK VAN DEN ZEEKO-
WAREN. 'N SPANNENDE DROOM WAS DAT!

MAAR TOEN HET MEISJE ONTWAAKTE,
VIEL HAAR OOG OP TEDDIE EN POP
LIESJE. ZE VLOOG OVEREIND, STREK-
TE HAAR ARMPJES UIT EN LACHTE:
"GELUKKIG DAT JULLIE WEER HIER BENT!"

"NU BLIJVEN JULLIE VOOR ALTIJD BIJ
MIJ!" VOEGDE ZE ER AAN TOE, TOEN ZE
ALLEBEI IN HAAR ARMEN HIELD. "EN
VERTEL ME NU MAAR EENS AL
JE AVONTUREN!"

HET PAPIEREN BEESTENSPEL

(zie blz. 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

HOEVEEL SECONDEN?

KLEERMAKER v. d. Lapelle heeft het razend druk, omdat verscheidene klanten een costuum bij hem besteld hebben van een bepaalde stof, die ze allemaal erg mooi schijnen te vinden.

Om het werk zoo vlug mogelijk te doen, knipt hij de verschillende stukken tegelijk en zoo heeft hij dan nu van de bewuste stof een rol, die 46 meter lang is en die hij in stukken van 1 meter lengte moet verknippen.

Van der Lapelle weet, dat het afknippen van een stuk van 1 meter lengte precies 1 seconde duurt. Hoe lang duurt nu het afknippen van alle stukken te zamen tot de geheele rol in stukken van 1 meter verdeeld is?

SPREEKWOORD-REBUS

HIER zie je een spreekwoord als rebus geteekend, met dien verstande, dat je links bovenaan beginnen moet, dan naar rechts leest, en vervolgens onderaan van links naar rechts begint te ontcijferen.

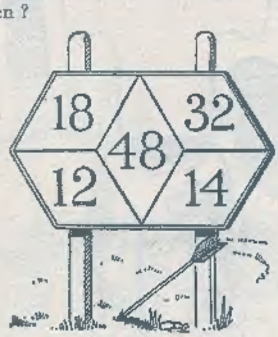
Het verborgen spreekwoord, dat uit een tweeregelig rijmpje bestaat, is niet zoo algemeen bekend. Mocht je de beteekenis er niet van snappen, vraag dan maar eens aan moeder of vader.

WONDERLIJKE BOOGSCHIETERIJ

VIJF zeer knappe boogschutters hebben deze wonderlijke schijf opgesteld, die in vijf ruiten verdeeld is, en zijn toen aan het schijfschieten gegaan.

Door een toevallige omstandigheid hadden ze na een poosje elk precies 100 punten geschoten, maar van alle schutters verschilden de puntenseries, terwijl geen enkele schutter meer dan zes keer geschoten had, om de 100 punten vol te maken.

Hoe zouden de puntenseries der vijf schutters er wel uitgezien hebben?

Oplossingen vorig nummer

TOOVERKUNSTJE MET KNOOPEN

Van links naar rechts nummeren we de knoopen van 1 tot en met 8. Dan is de oplossing van het tooverkunstje als volgt:

1e zet. Leg de knoopen 2 en 3 achter knoop 8.
2e zet. Leg 5 en 6 tusschen 1 en 4
3e „ „ 8 „ 2 „ 4 „ 7
4e „ „ 1 „ 5 „ 7 „ 3

Thans liggen de knoopen om en om klein en groot en wel in de volgorde: 6 - 4 - 8 - 2 - 7 - 1 - 5 - 3.

DE DENAPPELS

Olkebolke zette eerst de $\frac{1}{2}$ van zijn oorspronkelijke aantal denappels in, vervolgens $\frac{1}{3} \times 20$ plus $\frac{1}{3} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{6}$ van zijn oorspronkelijke aantal, zoodat hij in het totaal $\frac{1}{2} \times \frac{1}{6} = \frac{2}{3}$ van het oorspronkelijke aantal plus 20 : 3 ingezet heeft.

Hij heeft dus over $\frac{1}{3}$ van het oorspronkelijke aantal plus $20 \times \frac{2}{3}$ plus 20.

De $20 \times \frac{2}{3} + 20 = 100 : 3$ denappels zijn ook gelijk aan $\frac{2}{3}$ van het oorspronkelijke aantal, zoodat dit geweest moet zijn: $[(100 : 3) : 2] \times 3 = 50$ denappels.

HOE GROOT WAS DE KLAS?

DE leeftijd van de schooljuffrouw bedraagt vier maal zooveel jaren, als er leerlingen in haar klas zijn.

Twee jaar geleden was de gezamenlijke leeftijd van *diezelfde* leerlingen tweemaal zoo groot als de tegenwoordige leeftijd van de onderwijzeres.

Toen telde ze echter slechts $\frac{3}{8}$ gedeelte van den gezamenlijken leeftijd der leerlingen thans.

Hoeveel leerlingen zijn er in haar klas?

Dit is een puzzeltje voor hen, die al een beetje algebra geleerd hebben.

Het papieren beestenspel

Wat te doen met de plaat, die op bladzijde vijf voorkomt

IETS OM EENS HARTELIJK MEE TE LACHEN

BLADZIJDE 5 staat weer eens vol wonderlijke en tevens grappige teekeningen; dat heb je reeds gezien, natuurlijk.

Maar of je weet, wat je met die plaatjes moet uitvoeren, zie, dat is nog de vraag. Daarom zullen we het je maar fluks uitleggen, opdat je meteen aan den slag kunt gaan.

Je behoeft de plaat niet eerst op karton te plakken, want de figuurtjes kunnen — zoodra ze uitgeknipt zijn — direct gebruikt worden voor het grappige spelletje, dat er mee te spelen valt.

Bovenaan zie je een teekening, waarbij „Model 1" staat. Die teekening laat zien, hoe de dieren, nadat ze uitgeknipt zijn, gevouwen en opgesteld moeten worden.

Bij figuur 1 links bovenaan wijst het met A gemerkte pijltje de lijn aan, waarlangs je het figuurtje omvouwen moet, ten einde het te kunnen laten staan.

In het zwarte gedeelte van den dierenhals zie je een witte stippellijn, waarlangs je een insnijding maakt met 'n puntig schaartje of met 'n scherp mesje.

De lange lip, die aan den bijbehoorenden dierenkop zit, steek je van voren naar achteren door deze insnijding, en zie.... het dier is compleet!

Zoo doe je achtereenvolgens met alle beesten, totdat de heele menagerie op pooten staat.

Nu moet je nog weten, wat je met de menschen van het personeel van het beestenspel uitvoeren moet.

Zie maar eens naar teekening Model 2, die je toont, hoe deze menschen op hun beenen kunnen staan.

Het met B gemerkte pijltje van figuur 2 wijst aan, waar je langs de stippellijn moet inknippen tot het eene been, opdat je vervolgens langs de loodrechte stippellijnen 't andere been naar achteren kunt vouwen.

Is dit laatste gebeurd, dan kan het kereltje staan.

Zoo zetten we dan den rood-geüniformden oppasser, den zwartgerokten spullebaas, den clown en den negermuzikant een voor een overeind en vormen van de menschen en de dieren een aardig geheel.

Trek dan eens den leeuwenkop wat uit, dan zul je zien, hoe die koning der dieren zijn hals uitrekt, terwijl hij weer ernstig in gedachten gaat zitten kijken, wanneer je den kop weer omlaag duwt

Den olifantskop kun je opzij laten vallen; dan ziet vriend Dikhuid er reuze-tevreden uit, en wanneer je met een potlood van achteren den nijlpaardekop een paar zachte duwtjes geeft, knikt de dikzak je vriendelijk toe. Zoo kun je alle dieren van dit aardige beestenspel grappige dingen laten doen of hun een komiek uiterlijk geven. Maar dat moet je verder zelf maar eens probeeren. We hebben je den weg gewezen, de rest moet je zelf doen.

MIESJE'S AVONTUUR IN KONIJNENLAND

IV.

Ik ben bedroefd en ongelukkig.
Ik zit ook altijd zoo alleen
En ik verlang zoo naar mijn moeder.
Ik wou er nog zoo graag eens heen.

Ik speelde vroeger in de duinen,
Den heelen lieven langen dag.
O, Miesje, mag ik daar naar toe gaan?
Toe, Miesje, zeg maar dat ik mag.

Ik ga alleen maar naar mijn moeder
En 's avonds kom ik weer bij jou.
Ik kan mijn moedertje niet missen,
omdat ik zooveel van haar hou."

En Miesje stond verbaasd te kijken
konijntje zag haar angstig aan.
Zou zij het hokje open maken?
Zou zij konijntje laten gaan?

(Wordt vervolgd) **A. v. Oordt.**

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
SMAAKT DE VREUGDE V.H. KAMPEEREN.
MENEER ROZEBOOM, LEERAAR IN LICHAMELIJKE OPVOEDING HEEFT OPDRACHT GEKREGEN SJORS EN ZIJN VRIENDEN, TIJDENS HUN VACANTIE LEPELS VOL GEZONDHEID IN TE GIETEN. HIJ HEEFT HEN MEEGENOMEN NAAR ZIJN BLOKHUT IN DE BERGEN EN WIJ VERZOEKEN NU AL ONZE JONGE VRIENDJES HET VIJFTAL TE VERGEZELLEN EN MEE TE LEVEN MET ZIJN WEDERWAARDIGHEDEN
OEI! IK GELOOF, DAT DIE BLOKHUT WEL DUIZEND KILOMETER VAN HET STATION AF LIGT!!
MAAR BESTE JONGENS, JULLIE WILLEN TOCH NIET ZEGGEN, DAT JE NU AL NAAR LUCHT LOOPT TE SNAKKEN!
NEE, IK GELOOF EERDER DAT DE LUCHT NAAR ONS SNAKT!
BENT U ER WEL ZEKER VAN, DAT U NIET VERDWAALD BENT, MENEER ROZEBOOM?
MOET JE HOOREN.... IK VERDWAALD-POEH DIE BOOMEN HERINNER IK MIJ. !!
WAAROM HEBT U UW HUTJE EIGENLIJK NIET VLAK ACHTER HET STATION GEBOUWD?
WE ZIJN ER KINDEREN! DAAR IS MIJN BLOKHUT!!!
FIJN!!
DAT IS NOG 'NS REUZE!
JULLIE ZULLEN HET HIER GOED HEBBEN! ER ZIJN TWEE MOOIE SLAAPKAMERS EN VERDER DEZE MOOIE ZITKAMER!
SCHITTEREND!!
EN WAAR KUNNEN WE EEN BAD NEMEN?
TERWIJL IK DE RUGZAKKEN UITPAK, MOETEN JULLIE ONDERTUSSCHEN EEN VUURTJE AANLEGGEN VOOR 'T DINER!
DINER? DAT IS ZEKER 'T ETEN!?
GOED, MENEER ROZEBOOM! WAAR ZIJN DE LUCIFERS?
LUCIFERS? HAHAHA. WE ZITTEN HIER MIDDEN IN HET WOUD EN MOETEN DUS NET ALS DE INDIANEN VUUR MAKEN DOOR TWEE DROGE STUKKEN HOUT TEGEN ELKAAR TE WRIJVEN!
ZAL DAT EFFE EEN TIJD DUREN. EN IK HEB NOG AL ZOO'N HONGER!
TERWIJL DE ANDEREN DROOG HOUT OPZOEKEN, ZIE JIJ TERWIJL ERGENS EEN KURKDROGEN STOK OP TE SCHARRELEN!
GEWOONWEG IDIOOT OM ZOO VUUR TE GAAN MAKEN!
KLEEDEN, BEDDEN EN TAPIJTEN ZIJN ALLEMAAL NOG IN DEN BESTEN WELSTAND! NU ZAL IK EENS GAAN KIJKEN, WAT DE JONGENS UITVOEREN!!
HAHA! EEN LEKKER VUURTJE! EN HEBBEN JULLIE DAT GEDAAN ZOOALS IK GEZEGD HAD; JA?!
JA! WE HEBBEN ERGENS IN 'T HUIS EEN PRACHTIGEN STOK GEVONDEN, WAARMEE HET BEST GING!
VERDRAAID! DAT IS MIJN MOOIE WANDELSTOK VAN MALACAHOUT!
BAKKER